



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **H. m. P., M. h. m. P.**, proti žalované: **Městská část Praha - Libuš**, se sídlem Libušská 35, Praha - Libuš, zastoupené JUDr. Františkem Veselým, advokátem, Seifertova 17, 130 00 Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2003, č. j. 28 Ca 48/2002 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba, kterou se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš ze dne 25. 4. 2001, č. 56/2001, pro rozpor se zákonem (a to s ustanovením § 19a zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění zákona č. 190/1993 Sb., dále s ustanovením § 6 odst. 2 vyhlášky č. 35/1992 Sb., o mateřských školách, jakož i se čl. 2 odst. 1 vyhlášky č. 21/1994 Sb., hl. m. Prahy, o příspěvku na částečnou úhradu neinvestičních nákladů mateřských škol, školních družin a školních klubů, ve znění vyhlášky č. 2/1996 Sb. hl. m. Prahy). V textu žaloby pak žalobce dále uvedl, že žalobu podává r. h. m. P. podle § 111 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hl. m. Praze“), neboť rada hl. m. Prahy svým usnesením ze dne 28. 8. 2001, č. 1351, v souladu s ustanovením

§ 111 odst. 1 zákona o hl. m. Praze pozastavila výkon předmětného usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš, a protože uvedené zastupitelstvo nezjednálo do tří měsíců od pozastavení výkonu daného usnesení nápravu, podává (dle žaloby) r. h. m. P. podle § 111 odst. 2 zákona o hl. m. Praze žalobu, kterou se domáhá zrušení předmětného usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš soudem. Žalobu za žalobce podepsala ředitelka odboru legislativně právního M. h. m. P., pověřená dle § 21b odst. 1 s. ř. s. primátorem h. m. P. jednáním za takto označeného žalobce.

O podané žalobě nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2002 a Městský soud v Praze proto dále postupoval přiměřeně podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., když z podané žaloby a shromážděných podkladů vyplynulo, že jde o žalobu ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 zákona o hl. m. Praze.

Soud ve věci nařídil jednání, při němž zástupce žalované strany mj. poukázal na spornou legitimitu k podání žaloby, když je jako žalobce označeno H m. P., tomu odpovídá i pověření založené ve spise, přičemž z ustanovení § 111 odst. 2 zákona o hl. m. Praze vyplývá, že k podání žaloby je příslušná r. h. m. P., a je zde založena zvláštní procesní legitimace tomuto orgánu. K této námitce a výzvě soudu k odstranění rozporu v označení žalobce, kdy na č. 1. 1 žaloby je jako žalobce označeno H. m. P. a na č. 1. 2 a 3 žaloby se pak uvádí, že žalobu podává r. h. m. P. podle § 111 odst. 2 zákona o hl. m. Praze, zástupce žalobce uvedl, že žalobu podává obec – H. m. P., neboť rada je jeho výkonným orgánem.

Městský soud poté dospěl k závěru, že k podání žaloby jak podle právní úpravy platné do 31. 12. 2002, tak podle § 67 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), t. j. žaloby ve věcech územní samosprávy, byla a je ze zákona, jako orgán státního dozoru, legitimována r. h. m. P., která je ve smyslu citovaného ustanovení správním úřadem a uvedené ustanovení zakládá tomuto úřadu zvláštní procesní legitimaci k podání žaloby. Vzhledem k označení žalobce v žalobě a k jeho výslovnému vyjádření před soudem, Městskému soudu v Praze nezbylo, než žalobu shora označeným usnesením odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jako žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, když uvedený rozpor v podání žalobce byl žalobcem odstraněn shora uvedeným způsobem.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž s citovaným právním názorem Městského soudu v Praze nesouhlasí, považuje jej za nesprávný, a v důsledku toho považuje napadené usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby za nezákonné. Argumentuje jednak tím, že žaloba byla podána dne 23. 11. 2002 podle části páté, hlavy druhé o. s. ř., ve znění platném v době podání žaloby, kdy podle § 250 odst. 2 o. s. ř. byla žalobcem fyzická nebo právnická osoba, přičemž právnickou osobou je H. m. P. a nikoliv r. h. m. P. V usnesení Městského soudu v Praze citované ustanovení § 67 písm. a) s. ř. s. potom podle stěžovatele nezakládá zvláštní procesní způsobilost r. h. m. P., neboť toto ustanovení zakládá zvláštní procesní způsobilost správního úřadu, kterým však r. h. m. P. není. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedla, že s právním názorem v ní uvedeným nesouhlasí a naopak se plně ztotožňuje s argumentací Městského soudu v Praze, obsaženou v odůvodnění napadeného usnesení. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a žalované přiznal náklady řízení k rukám zástupce JUDr. Františka Veselého.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má předepsané právnické vzdělání.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda mělo být žalobci vyhověno, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel se dovolává nezákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby a uplatňuje tak důvod, podřaditelný ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. e) s. ř. s.. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení Městského soudu v Praze neshledal.

Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že r. h. m. P. svým usnesením ze dne 28. 8. 2001, č. 1351, v souladu s ustanovením § 111 odst. 1 zákona o hl. m. Praze, schválila rozhodnutí o pozastavení výkonu usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš ze dne 25. 4. 2001, č. 56/2001, pro rozpor se zákonem (a to ustanovením § 19a zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění zákona č. 190/1993 Sb., dále s ustanovením § 6 odst. 2 vyhlášky č. 35/1992 Sb., o mateřských školách, jakož i čl. 2 odst. 1 vyhlášky č. 21/1994 Sb., hl. m. Prahy, o příspěvku na částečnou úhradu neinvestičních nákladů mateřských škol, školních družin a školních klubů, ve znění vyhlášky č. 2/1996 Sb. hl. m. Prahy). Předmětný rozpor usnesení zastupitelstva Městské části Praha - Libuš byl podle schváleného rozhodnutí, které je (zřejmě nesprávně) datováno dnem 29. 8. 2001, spatřován v několika směrech, a to jednak v tom, že omezovalo placení příspěvku jen na rodiče dětí z jiných okresů, dále rozšiřovalo placení příspěvku na úhradu provozních nákladů (t. j. neinvestičních i investičních), dále zvyšovalo výši příspěvku na 1000 Kč měsíčně, zatímco podle čl. 2 odst. 1 vyhlášky č. 21/1994 Sb., hl. m. Prahy, o příspěvku na částečnou úhradu neinvestičních nákladů mateřských škol, školních družin a školních klubů, ve znění vyhlášky č. 2/1996 Sb. hl. m. Prahy, činila výše příspěvku 300 Kč měsíčně, a konečně umožnilo ukončit pobyt dítěte v mateřské škole městské části, zatímco podle § 6 odst. 2 vyhlášky č. 35/1992 Sb., o mateřských školách, přísluší toto oprávnění řediteli mateřské školy. Vzhledem k tomu, že zastupitelstvo městské části Praha - Libuš nezjednálo do tří měsíců od pozastavení výkonu předmětného usnesení nápravu, podala r. h. m. P. podle § 111 odst. 2 zákona o hl. m. Praze žalobu s označením žalobce jako „H. m. P.“, v níž navrhovala, aby Městský soud v Praze usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš ze dne 25. 4. 2001, č. 56/2001, zrušil.

Při nařízeném ústním jednání se, jak již bylo shora poznamenáno, zástupce žalobce k rozporu v označení žalobce v žalobě (v záhlaví žaloby – H. m. P., v textu žaloby – r. h. m. P.) vyjádřil tak, že žalobcem je „H. m. P.“.

V předmětné věci se jedná o žalobu, podávanou v souvislosti s výkonem tzv. dozoru státu nad výkonem působnosti územní samosprávy v podmínkách h. m. P. Režim výkonu tohoto dozoru upravují §§ 106 a násl. zákona o hl. městě Praze.

Ve vztahu k posuzovaným otázkám je třeba poukázat zejména na text výše zmiňovaných odst. 1 a 2 § 111 zákona o hl. m. Praze, které již od nabytí účinnosti tohoto zákona (tedy jak v době podání žaloby, tak v době rozhodování Městským soudem v Praze) zněl a zní následovně: „*Rada hlavního města Prahy je oprávněna pozastavit výkon usnesení nebo rozhodnutí orgánu městské části v samostatné působnosti, je-li v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem. Rozhodnutí o pozastavení výkonu usnesení nebo rozhodnutí orgánu městské části v samostatné působnosti nabývá účinnosti dnem doručení jeho písemného vyhotovení městské části. Včas podaný opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek.*“, a dále „*Nezjedná-li příslušný orgán městské části nápravu do tří měsíců od pozastavení výkonu usnesení nebo rozhodnutí orgánu městské části v samostatné působnosti, podá rada hlavního města Prahy žalobu k Městskému soudu v Praze na jeho zrušení. Městský soud v řízení o této žalobě postupuje přiměřeně podle zvláštního právního předpisu. Zjedná-li příslušný orgán městské části nápravu před rozhodnutím soudu, rada hlavního města Prahy své rozhodnutí o pozastavení výkonu usnesení nebo rozhodnutí orgánu městské části v samostatné působnosti zruší do 15 dnů od doručení usnesení nebo rozhodnutí orgánu městské části o zjednání nápravy radě hlavního města Prahy.*“

Výkon tohoto dozoru je považován za výkon dozoru státu, což výslovně vyjadřuje (v návaznosti na čl. 101 odst. 4 Ústavy ČR - „*Stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem.*“) první věta § 106 odst. 1 zákona o hl. městě Praze, která zní: „*Výkon samostatné i přenesené působnosti hlavního města Prahy podléhá dozoru státu.*“ V situaci, kdy je výkon dozoru svěřen r. h. m. P., rada nutně tento výkon realizuje v rámci tzv. přenesené působnosti (viz věta druhá, § 68 odst. 1 zákona o hl. m. Praze). Výkon dozoru tak, jak je v návaznosti na dané ustanovení Ústavy ČR koncipován zákonem o hl. m. Praze, má povahu úředního výkonu (dozor je v případě h. m. P. svěřen především ministerstvům, u „běžných“ obcí potom ministerstvům a krajským úřadům), což musí nutně platit i pro případ, že je výkon dozoru v určitých otázkách svěřen r. h. m. P..

Předmětné usnesení zastupitelstva Městské části Praha – Libuš ze dne 25. 4. 2001, č. 56/2001, bylo usnesením přijatým v samostatné působnosti, a za daného právního stavu potom orgánem dozoru byla r. h. m. P. Ta potom byla také za situace, kdy zastupitelstvo do tří měsíců od pozastavení výkonu usnesení nezjednálo nápravu, oprávněna podat žalobu k Městskému soudu v Praze na jeho zrušení, a měla tak učinit výlučně svým jménem. To bylo, a i nadále je, dáno režimem zákona o hl. m. Praze, který ve svém ustanovení § 111 odst. 2 zakládá tomuto orgánu zvláštní procesní legitimaci k podání předmětné žaloby. Ve vztahu k ustanovení § 67 písm. a) s. ř. s., které hovoří pro daný případ o *pravomoci správního úřadu podat žalobu proti usnesení nebo opatření orgánu územního samosprávného celku v samostatné působnosti*, je potom postavení r. h. m. P. v daných souvislostech nepochybně nutno vyložit tak, že pro tento účel má rada postavení správního úřadu.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že stěžovatel nepostupoval správně pokud uvedl, že žalobu podává obec – H. m. P., neboť rada je jeho výkonným orgánem. Proto Městský soud v Praze rozhodl v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že vzhledem k označení žalobce v žalobě, a k jeho výslovnému vyjádření před soudem, je třeba žalobu usnesením odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Na tomto závěru rozhodnutí o podané kasační stížnosti Městské části Praha – Libuš nic nemění skutečnost, že podle dokladu založeného ve spisu zastupitelstvo Městské části Praha – Libuš svým usnesením ze dne 31. 3. 2004, č. 16/2004, usnesení zastupitelstva Městské části Praha - Libuš ze dne 25. 4. 2001, č. 56/2001, zrušilo, neboť Nejvyšší správní soud přezkoumával pouze to, zda kasační stížnost je či není důvodná.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaná, která měla v tomto řízení plný úspěch ve věci, uplatňovala úhradu nákladů za zastoupení advokátem, Nejvyšší správní soud žalované však náhradu nákladů za zastupování v řízení o kasační stížnosti advokátem nepřiznal. Jako důvod hodný zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení (§ 60 odst. 7 s. ř. s.) spatřuje ve skutečnosti, že žalovaná je subjektem veřejné správy, a schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí v soudním řízení je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu její působnosti, k němuž je takový subjekt dostatečně vybaven.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu